

— Каква ти срѣда, какъвъ ти петъкъ! Азъ вчера пакъ ги обикаляхъ. Ечмикътъ е готовъ. Въ понедѣлникъ трѣбва да се коси.

— Още по-хубаво тогазъ — каза Грозданъ. — Азъ съмъ готовъ.

Двамата приятели поприказваха още и се раздѣлиха.

Късно вечерта, когато Петра бѣше излѣзла нѣкждѣ изъ махлата, а Добри, наедно съ други дѣца отъ селото, бѣше отишълъ да пасе воловетъ, Грозданъ отвори сандѣка, извади плоския и кржгълъ вързопъ, който бѣше оставилъ по-рано, тури го подъ мишницата си и излѣзе. Прѣдпазливо, като гледаше да не го види нѣкой, той трѣгна покрай селото, стигна долната махала и влѣзе въ кжщата на попъ Стефана. Тамъ той се бави доста дълго врѣме.

Послѣдниятъ недѣленъ день прѣди жетва всѣкога се празнува въ селата по-весело и по-тържествено. Това е послѣдниятъ празникъ, когато може да се отиде на черква, а надвечерь да стане хоро. Слѣдъ това започва вече жетвата, селото утихва, хората работятъ и ношуватъ въ полето. Тоя день имаше много богомолци въ черква. Всички не малко бѣха изненадани, като видѣха промѣната, която бѣше станала съ иконата. Намѣсто откраднатия вѣнецъ, за който ходѣха толкозъ чудновати слухове, стоеше новъ и по-хубавъ отъ прѣдишния. Лицето на иконата бѣше изчистено и зловѣщитъ кървави петна липсваха, ярко блѣщѣха узрѣлитъ ниви, като че тая позлата идѣше и нахлуваше изъ полето, очитъ на Иуса гледаха кротко, ржката благославяше. И всички, изпълнени съ радостта и очакванията на настѣпващата жетва, гледаха чудното изображение съ още по-голѣмо упование и съ по-голѣма любовъ. Имаше доста любопитни, които искаха да узнаятъ името на оня, който бѣше подарилъ новия вѣнецъ. Отъ попъ